

Кир Тодор следеше внимателно изражението на Славовото лице.

- Е, как мислиш? Дали Асен ще се съгласи?

Слав поиска да си даде по-голяма тежест, отколкото имаше.

- Зависи. Ако успея да го убедя.

- Тогава вземи и майка си със себе си. Тя му е леля, може да има по-голямо влияние над старата царица. Нали е сестра на стария Асеня. Ето. Слушай. Ако царят подпише договора и прати дъщеря си, веднага ми погни най-бързите си гонции, за да можем на време да се приготвим. А пък, ако пожелае лично да се срещнем, още по-добре. Кажу му в такъв случай, че най-удобно ще бъде срещата да стане на границата, около Велбужд някъде, или не, по-добре в твоите предели. В Мелник.

Той стана, поглади брадата си и каза замислено:

- Нека всичко стане в най-кратко време, защото не мога да чакам. Наскоро изтича мирния договор между Никея и латините, а в това време маркиз Монферато и младият Димитри най-сетне разбрали че са братя и почнали заедно да събират войски, за да си възвърнат Тесалоника.

Кир Тодор внезапно и остро се засмя. В очите му ~~блесна~~ ^{прелина} гневен пламък, бързо угасен от клепачите му, които той обичаше да държи леко премрежени в дебнешо и привидно равнодушие.

11.

Твърде често гонции носеха вести между замъка Вартбург и Царевецката твърдина. Защото, макар и разделени от далечината, ландграфинята на Тюрингия и царицата на България все още хранеха в сърцето си нежна сестринска обич, която нищо не можеше да разруши.

И в този пролетен ден от 1224 година Анна очакваше пристигането на вестоносци от Алемания. След първото си дете - Херман, ландграфинята ~~на~~ Елисавета очакваше второ, затова и сега Анна нетърпеливо броеше